

UHU

– forgatókönyv-részlet

A filmben a huszonnyolc éves Tomira rábízzák a tízéves lányát, Laurát, akit eddig hanyagolt. Ezzel egy időben egy uhubagoly repül be a házába, amelyet Tomi megsebesít. A baglyot elviszik egy vidéki madármenhelyre, és ez az utazás lehetőséget ad a fiatal apának, hogy helyrehozza a kapcsolatát a lányával. A forgatókönyv első változatát 2013-ban írtam, sikertelenül pályáztam vele filmterv-fejlesztésre a Filmalapnál. Most már egy másik nagyjátékfilm-terven dolgozom, de remélem, hogy egyszer az Uhu is megvalósulhat.

AUTÓBELSŐ. BUDAPEST BELVÁROS – NAPPAL
Tomi és Laura a kisbusszal a városon hajtanak át.

TOMI: Majd betelefonálok, hogy lázas vagy... De majd te is telefonálj be az étterembe, hogy én is lázas vagyok...

LAURA: Telefonáljak be?

Tomi nevet.

TOMI: Jobb, ha beugrunk.

AUTÓBELSŐ. AZ ÉTTEREMNÉL – NAPPAL
Az étteremnél Tomi kiszáll a kisbuszból. Laura látja, hogy Tomi az étterem teraszához megy, ott ül az egyik asztalnál Robi, a főnök. Valamit beszélnek, nem hallani, hogy mit. Robi most már kiabál, hadonászik, Tomi is üvöltözni kezd. Tomi sarkon fordul, visszajön a buszhoz, beszáll. Elindulnak a kisbusszal.

LAURA: Mi volt?

TOMI: Semmi. Kivettem egy szabadnapot.

AUTÓBELSŐ. BUDAPEST BELVÁROS – NAPPAL
Laura hátramászik a csomagterbe, a bagoly kalitkájához. Nézi a baglyot. Egyre közelebb merészkedik a madárhoz, most már közről nézi. A bagoly is nézi Laurát.

Tomi vezetés közben a telefonján rákeres az „uhubagoly” címszóra.

TOMI: A bagolyalakúak rendjébe tartozik... a bagolyfélék családjába... *Európai uhu, spanyol uhu...* – elég sok fajta van – *...usszuri uhu, türkmén uhu, himalájai uhu, tibeti uhu...* *Bubo bubo*, ez a latin neve...

Laura nézi a baglyot. Tomi a szócikket olvasa tovább.

TOMI: Egy nyulat is el tud kapni. Sőt egy rókát is... Kifinomult a látása és a hallása...

LAURA: Ez fiú vagy lány bagoly?

TOMI: Nem tudom... Szerintem fiú.

Tomi leteszi a telefont az anyósülésre. Hátra-néz Laurára.

TOMI: A bagoly, állítólag, félig-meddig érti az emberi beszédet.

LAURA: Ne...

TOMI: De... Ez a legokosabb állat. Nem mindent ért, de egy részét biztosan.

Tomi a visszapillantó tükörben nézi Laurát. Laura suttog a bagolynak.

LAURA: (*suttog*) Hé... tényleg érted a beszédet? A bagoly néz a nagy, sárga szemével.

KÜLSŐ. SZTRÁDA – NAPPAL
A kisbusz száguld a sztrádán a többi autó között.

AUTÓBELSŐ. SZTRÁDA – NAPPAL
Tomi betesz az autómagnóba egy régi kazettát. Sűrű, pszichedelikus zene szól, gitár és elektromos orgona, talán a hetvenes évekből. Laurának nem tetszik a zene.

LAURA: Milyen messze van az a hely? Az a madárkórház...

TOMI: Még odébb van. Jó lenne megállni valahol, enni.

LAURA: Nem vagyok éhes.

TOMI: Én éhes vagyok. Elmaradt a reggeli.

AUTÓBELSŐ/KÜLSŐ. PIHENŐHELY, ÉTTEREM – NAPPAL
Bekanyarodnak egy pihenőhelyre.

LAURA: És a baglyot itt hagyjuk az autóban?

TOMI: Igen...

Tomi kinyitja a csomagtartót, egy pokróccal letakarja a kalitkát.

Elindulnak a hatalmas, lapos étteremépület felé.

BELSŐ. ÉTTEREM – NAPPAL

Régi, szövetkezeti étterem. Most Tomi és Laura az egyedüli vendégek. A pincér (32) fölveszi a rendelést. Tomi nézi az étlapot.

TOMI: Mitek van... Flambírozott... Két flambírozott sertésszeletet kérünk.

LAURA: Az mi?

TOMI: Jó lesz! Majd meglátod!

A tévében mese kezdődik: a *Nyakigláb apó* japán mangaváltozata, a kilencvenes évek elejéről. Ahogy a főcímdal szól, felbukkannak a figurák, Laura arca felragyog. Egy-egy szót énekel is a főcímdalból. Tomi nézi Laurát, aki ebben a pillanatban önfeledt gyerek – ritkán látja ilyennek.

A pincér hozza a kaját, a sertésszeletek a tányéron lángolnak.

TOMI: Ez azért nálunk lényegesen jobban néz ki... Nagyobb a lángja...

A pincér leteszi eléjük a tányérokat, Laura gyanakodva nézi a lángoló kaját. Tomi rászól a pincérre:

TOMI: Jobb kéz felől tedd le a tányért!

PINCÉR: Igaz... Elnézést!

A pincér távozik.

LAURA: Ezt fogjuk megenni?

Laura nézi a lángot.

Tomi jóízűen falatozik, Laura csak egy kicsit csipeget, aztán felkel az asztaltól.

TOMI: Nem kéred?

Laura rándít egyet a vállán és a kijárat felé megy. Tomi a villájával átpakolja a kaját Laura tányérjáról a sajátjára, zabál. Az étterem ablakán keresztül látja, hogy Laura kint lófrál a parkolóban.

KÜLSŐ. FOLYÓ, KOMP – NAPPAL

Tomi és Laura a kisbusszal egy folyóhoz érnek.

Felhajtanak a komp fedélzetére.

A komp korlátjánál állnak, nézik a folyó zavaros vizét.

TOMI: Mi van? Mi a baj?

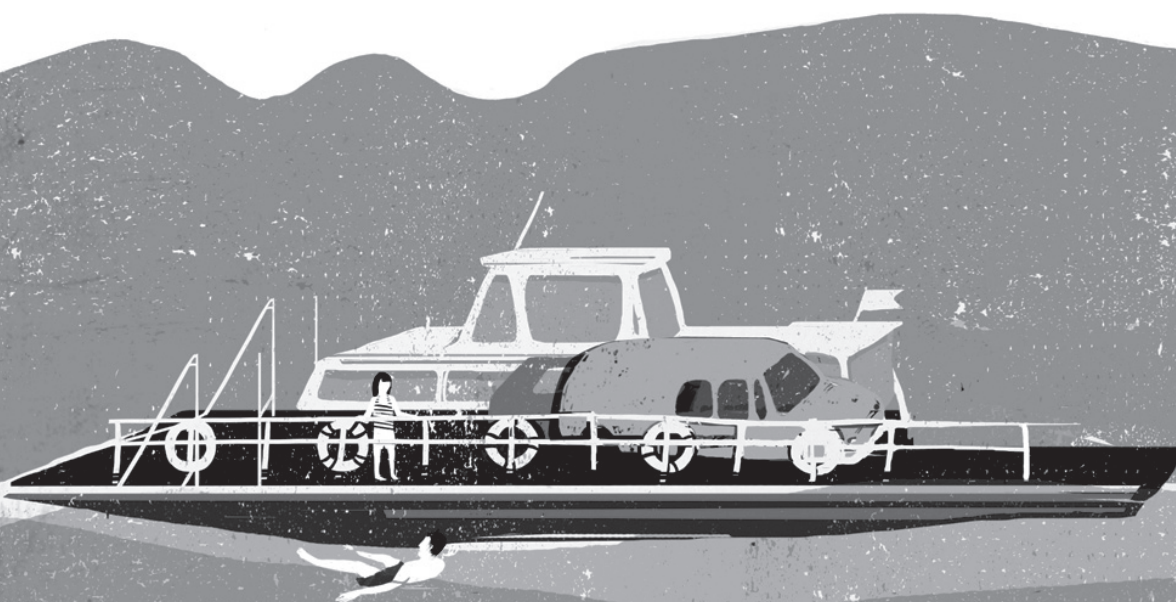
Laura fáradtnak, rosszkedvűnek tűnik. Az arcát a korlátnak nyomja, úgy bámulja a vizet.

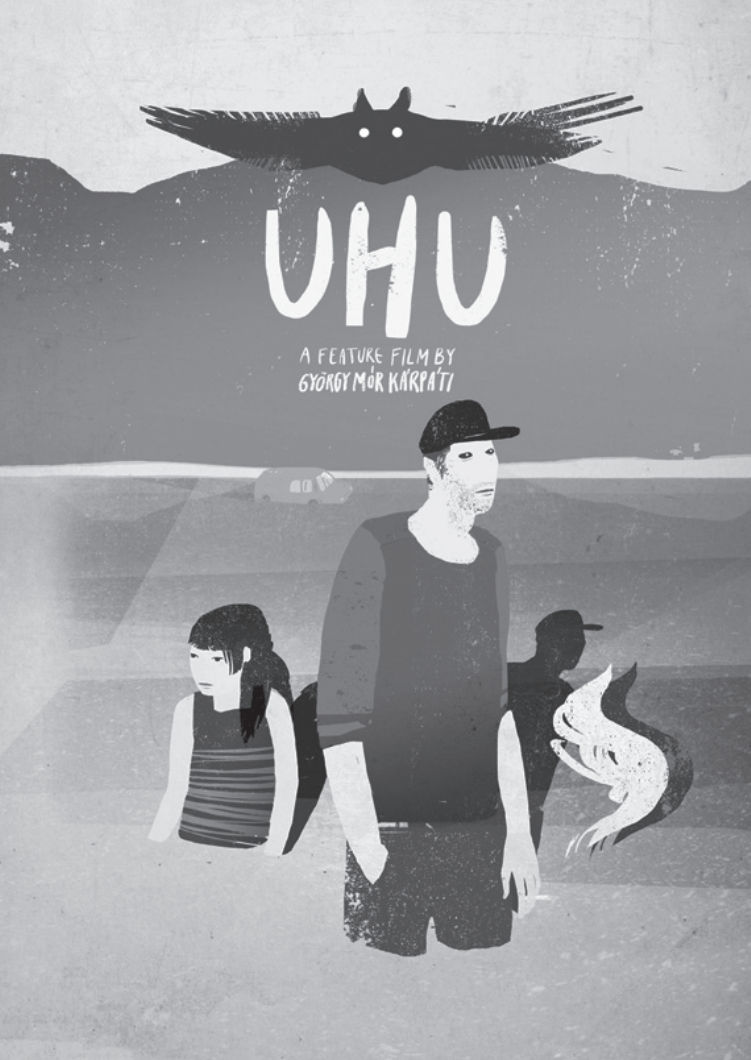
TOMI: Megmutatom a triplaszaltót!

Tomi gyorsan alsónadrágra vetkőzik, felmászik a korlátra, és egy szaltóval beugrik a vízbe, nagyot csobban. Felbukkan a víz alól. Laura döbbenetesen nézi a kompról Tomit, de tesz is neki a mutatvány. Tomi tempózik, nehogy lemaradjon a komptól.

TOMI: (*kiabál*) Nem tripla volt, csak dupla...! Vigyorog Laurára, aztán lebukik a víz alá. Laura várja, hogy feljöjjön a felszínre, de Tomi sehol, csak a zavaros vizet látni a komp körül. Laura nyugtalan. Néhány másodperc után Tomi újra felbukkan, levegőért kap.

LAURA: Papa...!

Czinki Ferenc

ÜDVÖSSÉG KÉSZENLÉTBEN

– az inotai Aphrodité hiteles
története

Varga Gábor Farkasnak

A révész (62) észreveszi, hogy Tomi a vízben van:

RÉVÉSZ: (üvölt) Eszénél van maga??? Azonnal jöjjön ki a vízből!!!

A révész egy csáklját nyújt be a vízbe, hogy Tomi abba kapaszkodva mászhasson vissza a fedélzetre. Tomi tempózik, de nem ér el a csákljához, vigyorog Laurára.

TOMI: (kiabál, prüszköl) Jól van, na...!

RÉVÉSZ: (kiabál) Gyorsan ússzon!

Nem éri el a csáklját. Fárad, és az ár is erős. Most már nem vigyorog, egyre kevésbé tudja leplezni a rémületét. Lemarad a komptól. Laura is látja rajta az ijedtséget. A révész káromkodik, a géptérhez rohan, és leállítja a kompot. A hajtómű csikorogva leáll, a hajó lelassul.

A révész segít Tominak kikászálódni a vízből.

RÉVÉSZ: (ordibál) Megőrült??? Elmebeteg!!!

Laura szégyelli az apját. Tomi kapkodja a levegőt.

TOMI: Jó, jó, jó...

Gyorsan felveszi a vizes testére a ruháit. Észreveszi, hogy a kisbusz csomagtartójának ablakán át a bagoly nézi őt. És huhog...

Kövecses elvtárs hosszan nézegette az új plakátot a könyvtárszoba ajtaja mellett, és az inotai kultúr fűtetlen folyosóján izzadni kezdett. Hozzászokott már a munkásosztályt okító plakátokhoz, amelyek minden esetben arra mutattak rá, hogy valamit rosszul csinálnak, vagy éppen csálnak: rosszul viszik a vasgerendát, felelőtlenül üldögélnek a targonca villáin, csálnak a mérésnél, védőszemüveg nélkül vizsgálják a szikrát hányó körfűrész, borosüveggel a kezükben ölelik a létrát, a kedvence pedig az volt, amin egy szovjet elvtársnő buja szőke tincseit éppen föltekéri az ütvefúró. A könyvtári, kisorsra-nó tolvaj fekete alakja viszont, kezében a jókora lexikkal, a vörös zseblámpafényben mozdulatlanra dermedve, valami teljesen új volt. A feliratot olvasva, „Csípjük nyakon a könyvtári szarkát”, hideg verejték gyűlt össze Kövecses vastag zubbonya alatt, és egy pillanatra talán meg is szédült.

Önkéntelenül oldalsó zsebéhez kapott, és felidézte a néhány perccel ezelőtt történeteket.